

Beretning om FD. 33 "PASSAT"s sommertur 1971.

Siden sidst har Passat FD 33 sejlet endnu en rejse. Det var planlagt, at det skulle være den sidste af de lange rejser, og det bliver den - i hvert fald med den oprindelige besætning. I 1972 modtog vi i K. D. Y. Englænderpokalen for 2. gang, og vi er sikker på, at vi fortjente den.

Denne rejse skulle være begyndt i Hesnæs fredag d. 16/7 1971, men det blæste styrke 8, og selvom vinden var V og derfor ret med, nægtede Aase at gå om bord. Ville jeg blive i Hesnæs, ville hun også sove om bord, men ville jeg sejle - om så bare for stormfokken, kørte hun med de ledsagende tilbage til Sdr. Vedby Skovhuse. Da hun stadig befandt sig på kajen" var det ikke mytteri, og jeg havde intet at gøre. Utklippan meldte styrke 10.

Vi sov og samlede kræfter, medens stormen tudede. Lørdag aften var vejret blevet så meget bedre, at vi afgik kl. 19.10 for stormstorsejl og stor fok. Søndag kl. 11.55 passerede vi Sandhammaren. Vinden var aftaget til styrke 5. Efter Sandhammaren plat læns, men vi krydsede for vejret og kom godt over Hanobukten. Utklippan passeredes 23.15. Det gik videre for en fair vind, og mandag kl. 10.30 passerede vi Ombøjningen fyr ud for Kalmar havn, men der var ingen havn for os. Færden gik videre nordover. Vinden aftog, men ind imellem fik vi en byge, som satte skum for boven, og Passat jog af sted med et ben mellem tænderne.

Tirsdag d. 20. faldt vinden, og kl. 9.00 drev vi for svag vind fra SV. Vi pejlede Oxelosund jernværk (røgen) i 330°" radiopejlede Landsort og Gustav Dahlen og befandt os udmærket i brændende sol. Lidt vind kom efterhånden, og på kryds nærmede vi os Stockholms skærgård, som vi nåede onsdag d. 21. kl. 04.50, da vi passerede Landsort fyr.

3 døgn, 14 timer og 20 minutter efter afsejlingen fra Hesnæs gik vi til bro i Nynæshamn efter at have sejlet 354,9 sm. udmålt distance. Torsdag d. 22. gik turen videre i stiv SV - lig kuling gennem skærgården til Norrviken på Storön, hvor skoven gav læ for kulingen. Vi var i det forjættede land - Stockholms skærgård.

Fredag d. 23. hylede kulingen stadig fra SV, men vi skulle videre. For ikke at få for megen fart på gennem den temmelig indviklede Husaröled reducerede vi sejlføringen til kloshalet stormfok. Vinden af tog i løbet af dagen, og med efterhånden forøget sejlføring kom vi sent på aftenen til Arholma, hvort nordligste og østligste punkt 59° 50,6 N bredde, 19° 7,5 Ø længde. Lørdag d. 24. var hviledag. Vi gik til handelsbon og til auktion, hvor vi for 3,50 kr. købte diverse skrammel. Hjemme på ankerpladsen stiftede vi bekendtskab med farbroren og tanten, som var kommet med deres koster. Vi biksede en fælles middag med diverse promilleholdige drikke sammen, og i den stille sommeraften lød vort hjemlands vemodige sange ud over bugten, der fordums tjente som vinterhavn for havets stolte svaner.

Søndag d. 25. En uge ud og 2 hjem, det er opskriften på østkysten. Den frem herskende vind er SV. Hjemrejsen begyndte. Efter en ret begivenhedsløs dag med kryds gik vi om aftenen ind til vor gamle havn fra 64 ved Grisselholmen

Mandag d. 26. Vejret forværredes i løbet af dagen. Da vi sent om eftermiddagen passerede Dalarö begyndte det at regne og blæse, og vi søgte ly i Askfatshammen.

Tirsdag d. 27. Vi udskiftede vandbeholdningen (50 l), købte ind og begav os i svag vind på kryds sydpå. Det gik småt, og til aften gik vi ind til Nynäshamn.

Onsdag d. 28. I gråt vejr med svag modvind arbejdede vi os sydpå, gik vestpå gennem Herrhamraleden og fandt en smuk, stille havn i en vig ved Askön.

Torsdag d. 29. Endelig østlig vind. Det gik rask østpå gennem Sörmlands skærgård til Oxelösund og derfra sydpå gennem gammelkendt farvand i st. Annas og Gryts skærgårde til vi ved mørkets frembrud fandt en ikke ganske ideel ankerplads ved Stora Källskar efter 64 sømils sejlads.

Fredag d. 30. En dag, som begyndte med torden og med skiftende vind. Vi sled os frem til Sladö Ask og fik så hæderlig vind, men tåge mod Västervik. Vi fortøjede i vigen ved Spårö båke og stiftede bekendtskab med Bogi med "Biancaen", som på grund af det aldeles usigtbare vejr ikke kunne komme tilbage til Västervik selvom de våde varer var sluppet op.

Lørdag d. 31. Klart vejr og en betagende udsigt over skærgården fra toppen af øen. Vi krydsede ud af det SØ-lige løb og derpå gennem det sidste af skærgården til Kråkelund, hvor den ender. Så famlede vi os frem

gennem tiltagende mørke til Furö, hvortil vi ankom I kvarter før det blev tæt tåge.

Søndag d. 1. august. Havnen er god og øen et besøg værd. Nordøsten står hårdt på. På Finnrevet står en coaster, som løb på i fjor. Efterårsstormene har slået den i 2 stykker. Vi sejlede sydpå i svag, skiftende vind. Vi havde købt en ål så tyk som et håndled, og den spiste vi til aften, da vi sejlede V om Dämman fyr. Vinden var frisket op fra V. Kl. 3 morgen gik vi til bro i Kalmar, Ölandshamnen.

Mandag d. 2. Udskiftede vandet og købte ind. Vinden var hele dagen østlig. Tåge over sundet. Om aftenen fik vi banket lodsens op og mindedes gamle dage over en kaffegök.

Tirsdag d. 3. Vind svag NØ. Tågen var lettet. Vi afgang kl. 10 og sejlede langsomt sydpå. Det tyknede til igen, og vi måtte helt ind til bundgarnene, før vi så Garpen fyr. Det blev for alvor tåge. Vi havde brændt vor sidste chance for at komme i havn og måtte allerede af den grund fortsætte. Tågen dækkede havet fra Söderarm til Christiansø. I løbet af eftermiddagen og aftenen famlede og loddede vi os sydpå langs Småland og Blekinge. Sigtbarhed omkring 50 m. Vi hørte fløjtetønderne på Yttre Stengrund og Klotet. Vinden var frisket op fra Ø. Jeg valgte at radiopejle mig frem indtil jeg kunne høre tågesignalet fra Utklippan fyr. Et skib kom meget tæt på. Vi var nær ved at blive sejlet ned.

Onsdag d. 4. Jeg så skærene ved Utklipporna på under 100 m afstand uden at se fyret. Det var ikke ufarligt. Så kom vi rundt og kunne uforstyrret sætte kurs mod Skåne. Over middag lettede tågen og efter ca. 14 timers sejlads i tåge kom vi ved aftenstid ind til Baskemölla.

Torsdag d. 5. Sildefiskerne vækkede os tidligt. Efter en tur i byen gik det langsomt på kryds langs land, og sent på aftenen gik vi ind til Kåseberga.

Fredag d. 6. Spørgsmålet - efter en tur til Ale Stenar - var, om vi skulle sejle nu i svag vind eller vente på en varslet østenvind. Vi sejlede. Efter mange timer med svag, skiftende vind stabiliserede vinden sig til aften i det østlige. Det gik langsomt fremad i det stille med månen som belysning. Et højtryk havde lagt sig over Nordeuropa. Trykgradienten fra Nordfrankrig til Baltikum var kun et par millibar. Selv i denne meget stabile vejr-situation kunne der komme uorden og lørdag d. 7. da vi hen på eftermiddagen nærmede os Hesnæs, blæste det op til kuling fra SSV. Vi nåede i havn 20 minutter efter, men Sejlklubben Sundets kapsejlads "Møn Rundt" blev splittet ad, og næste morgen savnedes 20 både. De blev alle fundet i forskellige havne.

20 døgn, 21 timer og 20 minutter var gået siden vi forlod Hesnæs. Sejltiden var 10 døgn, 14 timer og 35 minutter. På denne tid havde vi sejlet 901,6 sømil med en gennemsnitsfart på 3,25 knob.

I dag i december 1972, da dette skrives, er halvdelen af Passats besætning = Aase, syg, og hun kommer ikke til at sejle mere selvom hun overlever. Aase har været forhyret med Passat og før da på Kaperen i 20 år og har sejlet ca. 15.000 sømil på langture. 6 gange har hun været med til at vinde "Mindepokalen" og 2 gange til at vinde "Englænderpokalen".

Hun brød sig ikke om at navigere og kunne knapt stille sejlene. Hun var et rodehoved og overlod rengøringen til mig - når sæsonen var slut. Hun rørte aldrig en finger ved klargøring og vedligeholdelse. Hun kunne altid finde de ting, som jeg havde smidt væk. Hun afløses om bord af en selvstyrer, men det bliver aldrig det samme. Som kammerat om bord var hun uforlignelig. Hun vil blive savnet, og Passat vil altid være ukomplet uden hende. Den nye selvstyrer skal hedde Aase. Det smager da altid af fugl.

Sønder Vedby Skovhuse i december 1972.

Ib E. Seedorff.

Aase døde 18/12 1972 og skipperen Ib døde 22/1 1973. De sejler nu over det evige hav, hvor der altid er fin vind og fin kurs. Ære være deres minde. Jeg har sejlet sammen med min broder i 40 år og har lært ham at sejle og elske sporten. Han var en god mand på et skib lige meget, om han var besætning eller skipper, hvor han især var en fremragende navigatør.

O. Jørgen Seedorff.